Depărtarea din ochii care caută apropierea

On August 28, 2021

A-ți contura o viziune înseamnă să susții o percepție încrucișată: a unui eveniment fals perceput, cu adevărul pe care urmează să-l cunoști abia mai târziu.

În fața ochilor mei, în depărtare, apare un punct. Este un om în largul mării, despre care nu pot să-mi dau seama dacă înoată sau se îneacă. Și cum nu observ niciun salvamar sau vreo barcă de salvare, aș zice că cel mai indicat și mai înțelept lucru este ca omul respectiv să dea din mâini și din picioare, altfel nicio rugăciune nu-l mai aduce înapoi la mal. Doar dacă nu cumva intenționează să ajungă, înotând, la Bulgari. Mai știi...

Caracterul inteligibil pe care îl poate avea această observație, nu o poate priva deloc de adevărul următor: atunci când privești bine ce se întâmplă în jur, realizezi că fiecare lucru se manifestă ca întreg, iar întregul însuși poate fi apanajul unui singur individ.

Bine spunea Wilhelm Hauff, cel mai ușor este să scrii despre ceea ce vezi, decât să îți imaginezi un fapt interesant pe care, mai apoi, să-l integrezi într-o poveste. Dar Wilhelm Hauff nu a scris despre artă, nici despre mare.

Căci a vorbi despre artă și despre mare înseamnă să surprinzi elementul lor comun, materia organică din care se naște totul: ideea de infinit și raportarea la destin, în virtutea realității. Orice este materie în infinit, mai ales când vorbim despre nașterea unei realități care presupune să ne raportăm la o idee intrată în domeniul artistic, în virtutea unui plan de viziune ce dezvăluie un destin unic.

Căci orice destin aparține, mai întâi de toate unui cadru simbolic, iar în celălalt caz pe de-a întregul figurat. Alteori, în artă trebuie să surprinzi totalitatea realului printr-o modificare corespunzătoare a particularității pe care o dă o reprezentare imaginară.

Leadership: Viziunea ta ar putea să invite la o percepție clară asupra unei relații de cauzalitate, dacă ar poseda un grad de coerență superior realității?

Când omul ajunge în largul mării, fie înotând, fie împins de curenții marini, el este guvernat de necesitatea de a fi în centrul atenției, tocmai pentru a putea fi salvat în caz de pericol. El nu mai este un element oarecare, ci un fapt deosebit de important. Nu mai este un limbaj tăcut și fără context, ci un organ de convingere care își dezvăluie aproape ostentativ prezența.

În artă, acest lucru poate fi tradus astfel: acolo unde există un spațiu gol, natura îl umple. Acolo unde nu sesizăm decât partea vizibilă a unei acțiuni fără perspectivă, apare dintr-o dată expresia deosebit de profundă a unei așteptări mari. O așteptare peste măsură, într-o nimica toată. Așa se explică faptul că atunci când vorbim despre cauzalitate, vorbim de o realitate care nu poate fi pur și simplu oprită, ci de o realitate care poate transforma omul din orice fel de circumstanțe.

Deci, în cazul de față, am putea avea două vieți paralele, întrețesute, prinse una într-alta: un înotător profesionist și un om aflat la un pas de a se îneca. Putem avea și două medii echivalente: un mediu al dârzeniei în lupta cu apele, sau un mediu al disperării și al dezolării. Depinde de pretenția ta de a face dintr-un relativ un absolut, fapt care în artă are o pondere însemnată.

Dintr-o dată, o întâmplare devine însemnată pentru că în largul mării "individualul" care se face tot mai mult remarcat, predomină prin eludarea a tot ce este vast și nelimitat. Deci, în artă, surprinzătorul este dat de acel punct care devine mult mai însemnat ca întregul. Finitul devine mai important decât infinitul.

Numaidecât, dacă vrei să te numești artist, trebuie să găsești un mod de simbolizare a unuia prin celălalt.

Iar dacă vrei să înțelegi leadershipul prin prisma artei, trebuie să-ți dezvolți o viziune care să contribuie la înțelegerea mai profundă a unei situații pentru care nu există un interes spontan.

Depărtarea din ochii care caută apropierea vizează acea măsură a vederii pe care o aștepți de regulă de la un artist care poate aborda orice dimensiuni ale creației, contopind elementele ce însuflețesc ființa, poezia și fotografia. Prin acest mod de a vedea el are posibilitatea să privească dincolo de materie, de ceea ce se crede a fi "banalitate", aducând în prim plan o nouă formă de expresie – creația artistică.

Sau după cum bine spunea scriitorul Mircea Opriță, pentru aceasta trebuie să descoperi noi sensuri ale fragmentelor vagi ale realității, cu o consistență aproape dureros dezmințită de faptul că nimic nu se leagă într-o imagine completă sau într-un șir de reprezentări coerente.

Source: https://neculaifantanaru.com/departarea-din-ochii-care-cauta-apropierea.html